

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΘΡΟΝΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Τηλ. 210 8027738 e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 Δεκεμβρίου 2009 ΕΤΟΣ 2^ο ΤΕΥΧΟΣ 88

Ἦχος δ'

Λάμπει τὸ μνημόσυνον, τοῦ Ἀθλοφόρου σου Κύριε, Εὐστρατίου
ὡς ἥλιος, λαμπρότητι κρύψαντος, ἀηττήτων λόγων, τὴν
πολυθείαν, ὥσπερ ἀφώτιστον σκηνὴν, καταργουμένην ὑπὸ τῆς
πίστεως, καὶ τέσσαρας συμμάρτυρας, καὶ συμμετόχους
ποιήσαντος, δι' αὐτῶν ἡμῖν δώρησαι, ἰλασμόν ὡς Φιλάνθρωπος.

Οι Άγιοι Ευστράτιος, Αυξέντιος, Ευγένιος, Μαρδάριος και Ορέστης

Μαρτύρησαν κατά το σκληρό διωγμό των χριστιανών επί Διοκλητιανού. Ο Ευστράτιος, που ήταν ανώτερος αξιωματικός, συνελήφθη από το Δούκα Λυσία. Αυτός, αφού τον βασάνισε με τον πιο φρικτό τρόπο, έπειτα τον έστειλε στον έπαρχο Αγκικόλα. Φημισμένος αυτός για την ωμότητα του απέναντι στους χριστιανούς, έβαλε τον Ευστράτιο να βαδίσει με σιδερένια παπούτσια, που είχαν μέσα μυτερά καρφιά. Κατόπιν τον αποτειώσε, αφού τον έριξε μέσα στη φωτιά. Τον Αυξέντιο, που ήταν Ιερέας και συμπολίτης του Ευστρατίου, ο ηγεμόνας τον πίεσε να αλλαγοπιστήσει με πολλές δελεαστικές υποσχέσεις. Αλλά ο άγιος λειτουργός του Χριστού απάντησε: "Δεν είναι ανάγκη να λέω πολλά λόγια Λυσία. Στη ζωή αυτή είμαι του Χριστού και θα είμαι δικός Του μέχρι θανάτου. Και αν αναριθμητους δαρμούς και πληγές μου δώσεις, και αν με φωτιά και σίδερο με λιώσεις, ο Χριστός μου είναι παντοδύναμος και ο Σταυρός Του ακαταμάχητος. Αυτός καθ' εαυτόν ο Αυξέντιος είναι αδύνατος. Αλλά του χριστιανού Αυξεντίου το φρόνημα δε θα κάμψεις ποτέ". Εξαγριωμένος ο ηγεμόνας από την απάντηση, αμέσως τον αποκεφάλισε. Το Μαρδάριο, αφού τρύπησαν τους αστραγάλους του τον κρέμασαν με το κεφάλι προς τα κάτω και τον έκαψαν. Ο αξιωματικός Ευγένιος, αφού του έκοψαν τη γλώσσα και τα χέρια και του έσπασαν τα πόδια, εξέπνευσε. Τον δε στρατιώτη Ορέστη τον θανάτωσαν, αφού τον ξάπλωσαν σε πυρακτωμένο κρεβάτι.

Ο άγιος Σπυριδών ο θαυματουργός Το καύχημα των ορθοδόξων (12 Δεκεμβρίου)

Προσωπικότητα φωτεινή, μορφή οδηγητική, αληθινός κολοσσός αρετής και φυσιογνωμία παγκόσμια είναι της Τριμυθούντος ο επίσκοπος, ο άγιος Σπυριδών. Η εξηγιασμένη ζωή του πολλά μπορεί να δώσει και να διδάξει και σήμερα στον καθένα, που απροκατάληπτα θα θελήσει να σκύψει και να μελετήσει τη θαυμαστή ζωή του.

Ανήκει στην ιερή φάλαγγα των αγίων Πατέρων της Εκκλησίας των πρώτων αιώνων. Γεννήθηκε το 270 μ.Χ. κι έζησε στα χρόνια του Μ. Κωνσταντίνου (306-337) και του γιου του Κωνσταντίου (337-361).

Γενέθλια πατρίδα του ο άγιος Σπυριδών είχε όχι την Τριμυθούντα της Κύπρου, όπως γράφουν πολλοί και που σήμερα είναι ένα μικρό χωριό με το όνομα Τρεμετουσιά, αλλά τη γειτονική της κωμόπολη Άσσια.

Αυτό μας λέγει ο άγιος Τριφύλλιος, πρώτος επίσκοπος της Λευκωσίας και μαθητής του αγίου Σπυριδώνος. «Ούτος ούν ο Άγιος Σπυριδών αγροίκος μεν ην ειπείν κατά την ανατροφήν, εν χωρίω Ασκία καλουμένω γεννηθείς εις την Κυπρίων επαρχίαν». Το χωριό Ασκία (πιο σωστά Άσκια) είναι η γνωστή κωμόπολη της Άσσιας, που είναι κοντά στην Τριμυθούντα. «Αγροίκος» σημαίνει άνθρωπος απλοϊκός, άνθρωπος που δεν σπούδασε, δεν έμαθε να γράφει και να διαβάζει καλά.

Άνθρωπος, όπως λέμε εμείς σήμερα του βουνού και του κάμπου. Άνθρωπος της υπαίθρου, Και τέτοιος πραγματικά ήταν ο άγιος μας. Τέτοιοι ήσαν και οι γονείς του. Άνθρωποι αγρότες, φτωχοί, αλλά πολύ ενάρτεροι και πιστοί. Γι' αυτό και το παιδί τους το ανέθρεψαν με προσοχή και φόβο θεού. Το ανέθρεψαν, όπως λέγει κι ο θείος

Παύλος για τον μαθητή του Τιμόθεο, ότι τον ανέθρεψε η γιαγιά του Λωΐδα κι η μητέρα του Ευνίκη «εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου».

Μόρφωση και ζωή

Γράμματα ο άγιος δεν έμαθε πολλά. Ούτε φοίτησε σε ανώτερες Σχολές, όπως οι άλλοι μεγάλοι ιεράρχες της Εκκλησίας. Η Αγία Γραφή όμως, το βιβλίο του θεού, ήταν ο καθημερινός κι αχώριστος σύντροφος του. Όπου πήγαινε, μαζί του την έπαιρνε. Μαζί του στο σπίτι. Μαζί του κι όταν οδηγούσε τα πρόβατα στη βοσκή, γιατί ήταν βοσκός. Μέσα στο σακκιδίο του, τη γνωστή κυπριακή βούρκα στην οποία είχε βαλμένο το λιτό του γεύμα, είχε και το Ευαγγέλιο του. Πόσο συγκινητική, μα κι αξιομίμητη αλήθεια ήταν τούτη η συνήθεια του! Να την εξάρουμε; Μιλάει μόνη της. Τούτο προσθέτουμε:

Εκεί στον κάμπο τον πλατύ, όταν τα πρόβατα βοσκάνε, ο Σπυριδών καθισμένος κάτω από τον ίσκιο κάποιου δένδρου ή πάνω σε κάποιο ψήλωμα μελετούσε μ' ευφροσύνη τα λόγια του Θεού και σαν τον Δαβίδ έψαλλε και δοξολογούσε τα μεγαλεία του. Πολλές φορές ακόμη καλούσε κοντά του τους άλλους βοσκούς και με στοργή κι αγάπη παραδειγματική τους δίδασκε του Θεού τον νόμο, κι αγωνιζόταν ώρες να οδηγήσει τις ψυχές τους στα χλοερά λιβάδια της χριστιανικής πίστης.

Από τα πρώτα του βήματα το λουλούδι αυτό του Ουρανού και όργανο του Αγίου Πνεύματος φρόντιζε να σκορπίσει παντού της Ορθοδοξίας τα αρώματα. Κάθε μέρα που περνούσε, ο ζήλος του για τη σωτηρία των γύρω του, μα κι η αγάπη κι η ταπεινώση του τον ανέβαζε και σε ψηλότερες βαθμίδες αρετής και ηθικής τελειώσεως. Και γινόταν για τις δύσκολες ημέρες της εποχής του, εποχής σκληρών διωγμών και ειδωλολατρίας, πρότυπο θάρρους και χριστιανικής ομολογίας. Στόν διωγμό, που εξαπέλυσε ενάντια στους χριστιανούς ο Μαξιμίνος (308-313) συνελήφθη κι ο ιερός Σπυριδών. Ο φλογερός κι υπέρμαχος της χριστιανικής αλήθειας του Θεού επίσκοπος δεν μπορούσε να αγνοηθεί. Τα βασανιστήρια πολλά. Σ' ένα απ' αυτά όπως μας λέγει κάποιος συναξαριστής, είχε εξαρθρωθεί και το πόδι του κι είχε βλαβεί και το ένα του μάτι.

Τους παλμούς της καρδιάς του και την αγάπη του όμως στον Χριστό τίποτα δεν μπόρεσε να μειώσει. Μια ευφροσύνη πλημμύριζε ολόκληρο το είναι του, σαν σκεφτόταν ότι έπασχε για την πίστη του στον Σωτήρα Χριστό. «Ουκ άξια τα παθήματα του νυν καιρού προς την μέλλουσαν δόξαν αποκαλυφθήναι εις ημάς». (Ρωμ. η', 18), έλεγε κι επαναλάμβανε από μέσα του, σαν δεχόταν τα ραπίσματα και τους άλλους εξευτελισμούς.

Ο άγιος δημιουργεί οικογένεια

Μα και στις ημέρες της ευτυχίας και της οικογενειακής θαλπωρής που απολάμβανε μετά την απελευθέρωση του, που έγινε πιθανόν ύστερα από την κυκλοφορία του διατάγματος των Μεδιολάνων, η φλόγα της πίστεως Του στον Χριστό έμεινε αμείωτη κι η αγάπη του πάντα υποδειγματική.

Είπα στις ημέρες της οικογενειακής θαλπωρής, γιατί νέος ο άγιος μας, κατόπιν πίεσεως των γονιών του δημιούργησε οικογένεια. Δυστυχώς όμως πολύ νωρίς έχασε την προσφιλή του σύντροφο. Την κάλεσε ο Κύριος κοντά του. Έτσι ο Σπυριδών έμεινε μόνος με συντροφιά τη χαριτωμένη κόρη του, την Ειρήνη του. Ο πόνος υπήρξε μεγάλος. Όμως, ποτέ δεν παραπονέθηκε. Τα λόγια του πολύσθλου Ιώβ ήταν πάντα στο στόμα του. «Ο Κύριος έδωκεν, ο Κύριος αφείλατο. Ως τω Κυρίω έδοξεν, ούτω και

εγένετο. Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον εις τους αιώνας» (Ιώβ α', 21). Παρηγοριά στή θλίψη του βρήκε πάλι στα λόγια του Θεού. Γιατί μόνο τα λόγια του Θεού τις στιγμές αυτές είναι ικανά να ξεκουράσουν ψυχικά τον άνθρωπο και να τον οδηγήσουν στη σωτηρία.

Η πανθομολογούμενη από όλους ευσέβεια κι αρετή του κατέστησε τον άγιο σεβαστό κι αγαπητό, όχι μονάχα στην πόλη του, μα και στα γύρω χωριά. Σ' αυτόν έβρισκαν καταφύγιο οι δυστυχισμένοι. Αυτόν είχαν προστάτη οι πονεμένοι. Αυτόν έβλεπαν πατέρα τα ορφανά. Σε κάθε ανάγκη σ' αυτόν κατέφευγαν όλοι, γιατί στο πρόσωπο του ήταν βέβαιοι πώς θα βρισκανε αυτό που ήθελαν, αυτό που ποθούσαν. Την παρηγοριά και την ανακούφιση.

Ο Σπυρίδων ποιμένας ψυχών

Έτσι, όταν κάποτε πέθανε ο ιερέας του τόπου εκείνου, μικροί και μεγάλοι μ' ένα στόμα τον Σπυρίδωνα κάλεσαν και τον έπεισαν να χειροτονηθεί ποιμένας των ψυχών τους. Αργότερα κλήρος και λαός με τις παρακλήσεις τους πάλι ανέδειξαν τον άγιο πρώτο επίσκοπο της Τριμυθούτσας. Και τη θέση αυτή τίμησε και δόξασε όσο κανένας άλλος ο απλοϊκός βοσκός. Την τίμησε και την δόξασε, γιατί ήταν ο πράος και ταπεινός. Τα λόγια του θείου Διδασκάλου «μάθετε απ' εμού, ότι πράος ειμί και ταπεινός τη καρδιά» (Ματθ. ια' 29) ήταν γι' αυτόν σύνθημα ζωής, ήταν καθημερινό βίωμα.

Ο Σπυρίδων ήταν ακόμη η προσωποποίηση της αγάπης και καλωσύνης. Η πόρτα του σπιτιού του ήταν πάντα ανοιχτή για κάθε ξένο και περαστικό, και για κάθε οδοιπόρο. Τα λόγια του θείου Παύλου «την φιλοξενίαν διώκετε» ήταν γι' αυτόν τρόπος ζωής. Ο άγιος αγαπούσε τον κάθε άνθρωπο. Όποιος ερχόταν σπίτι του έπρεπε να καθήσει να ξεκουρασθεί, να διανυκτερεύσει, να φάει και να πιεί. Πολλές φορές ο ίδιος ο επίσκοπος μιμούμενος τον Κύριο έφερνε νερό και έπλενε με αγάπη τα πόδια των κουρασμένων στρατοκόπων για να τους ξεκουράσει. Σέ όλες τις εκδηλώσεις της ζωής του ο ταπεινός και πράος εκπρόσωπος της νέας πίστεως ήταν ο γνήσιος ακόλουθος Εκείνου, που ήταν και είναι «η οδός και η αλήθεια και η ζωή». Η αγιότητα του υπήρξε θαυμαστή. Γι' αυτό κι ο Πανάγαθος Θεός πλούσια τον αντάμειψε από τον καιρό που ήταν ακόμη στη ζωή. Άπειρα είναι τα θαύματα που έκαμε με τη βοήθεια του Χριστού.

«Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανίζει Θεόν»
Δεκέμβριος 2009

Στή διπλανή μας πόρτα ὑπάρχει αὐτός που ἔχει τὴν ἀνάγκη τῆς ἀγάπης μας. Ἄν τὴν δώσουμε θὰ τὴν μεταφέρουμε σ' ἐκεῖνον. Οἱ μέρες μας καὶ οἱ συγκυρίες δὲν βοηθοῦν σ' αὐτό. Ἐμεῖς εἰλικρινᾶ ἐπιμενοῦμε στὴν διακονία αὐτὴ με ὅποιες συνέπειες.

Ὁ π. Δημήτριος, τὰ μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, ὅλοι οἱ Συνεργάτες καὶ ὅλοι οἱ Ἐνοριῆτες τοῦ Ναοῦ μας, εὐχόμεστε στὸν π. Εὐστράτιο πού ἄγει τὰ ὀνομαστήριά του, **Χρόνια Πολλά, Ὑγιεινὰ καὶ δημιουργικὰ**, εὐλογημένα παρὰ Κυρίου.